

El vestit nou de l’emperador

En un regne llunyà vivia un emperador que estava obsessionat amb la seva aparença i amb tenir la millor roba del món. Li agradava tant vestir-se bé que es gastava tots els diners en vestits i no parava atenció a res més. Cada dia es canviava de roba diverses vegades, i li encantava que la gent l’admirés.

Un dia, van arribar al regne dos homes que es feien passar per teixidors. Deien tenir una habilitat especial: podien crear una roba màgica tan exquisida que només la podien veure les persones intel·ligents i competents. Els ximples i ineptes no serien capaços de veure-la.

L’emperador, emocionat per aquesta idea, va pensar: *“Aquesta roba serà perfecta! Amb ella podré descobrir qui al meu regne és intel·ligent i qui no.”* Així que va contractar els teixidors immediatament.

Els dos farsants es van instal·lar al palau i van començar a «treballar» en el vestit. Es van asseure en grans telers i es van fer veure molt ocupats, tot i que no hi havia res a les mans ni als telers. Demanaven fils d’or i sedes fines, que després amagaven per quedar-se’ls. Però ningú podia veure el teixit… perquè, en realitat, no n’hi havia cap!

L’emperador, impacient, va enviar els seus ministres a veure com avançava el treball. Els ministres, en acostar-se als telers buits, no van veure res. Però, com que no volien semblar ximples, van fingir admirar el «teixit invisible».

—Oh, és preciós! Els colors són magnífics, i el disseny és únic! —van dir.

Quan van tornar, van explicar a l’emperador que la roba era extraordinària. L’emperador, entusiasmat, va decidir anar-hi ell mateix. Però quan va arribar als telers, tampoc no va veure res. *“No pot ser! Jo no puc ser un ximple!”*, va pensar. Així que també va fingir.

—És absolutament esplèndid! —va dir.

Finalment, els farsants van anunciar que el vestit estava acabat. Fingint que li posaven el vestit, van moure les mans com si estiguessin ajustant una roba invisible.

—Aquest vestit és tan lleuger que us semblarà no portar res! —van dir els farsants.

L’emperador, encantat i convençut, va decidir fer una gran desfilada per mostrar el seu vestit nou. El poble es va reunir al carrer per veure’l, i quan l’emperador va aparèixer… tots van quedar bocabadats. Ningú volia semblar ximple, així que tots van començar a exclamar:

—Quin vestit més magnífic! Quins colors! Quina elegància!

Però, entre la multitud, hi havia un nen petit que no va poder contenir-se i va cridar:

—Però si l’emperador va despullat!

La gent va començar a murmurar, i aviat tothom va admetre el que ja sabien: l’emperador no portava res! Així i tot, l’emperador, orgullós i avergonyit alhora, va decidir continuar desfilant com si res no hagués passat.

La lliçó del conte El vestit nou de l’emperador

Aquest conte ens ensenya a no deixar-nos portar per les aparences i a ser sincers, fins i tot quan la pressió de la societat ens diu el contrari. També critica l’orgull i la vanitat, mostrant que és millor acceptar la veritat que viure en l’engany.